

U s n e s e n í

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 30. dubna 2015 **odvolání obžalovaného P. Ch.**, nar. XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, předsedy představenstva společnosti XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu Brno – venkov ze dne 6. 11. 2014 č. j. 2 T 17/2014-1175 a rozhodl **t a k t o** :

Podle § 256 trestního řádu se odvolání z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný P.Ch. uznán vinným spácháním zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 trestního zákoníku, jehož dle skutkových zjištění soudu I. stupně se dopustil tím způsobem, že od blíže nezjištěné doby, zřejmě od roku 2007 do přesně nezjištěné doby roku 2011 v místě svého trvalého bydliště na ulici XXXXX v obci XXXXX, bez použití násilí nejméně ve dvou případech, osahával v oblasti rozkroku přes oblečení i na holém těle svou dceru, nezl. P.Ch., nar. XXXXX, kdy po ní nejméně v dvou případech chtěl i to, aby ho sexuálně uspokojila třením penisu její rukou, což nezl. P.Ch. učinila, nicméně ke svému orgasmu se poté obžalovaný dopracoval sám.

Za to mu podle § 187 odst. 2 trestního zákoníku byl uložen trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, přičemž podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř roků.

V rámci adhezního řízení poškozená P.Ch., nar. XXXXX, zastoupená opatrovníkem M.P., nar. XXXXX, pracovnící Městského úřadu XXXXX, Odboru sociálních věcí OSPOD, pracoviště XXXXX, byla odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Tento rozsudek nenabyl právní moci, neboť proti němu včas podal odvolání obžalovaný, přičemž toto bylo odůvodněno jednak prostřednictvím jeho obhájců Mgr. Michala Zeleného a JUDr. Alexandra Netta, jednak jej odůvodnil obžalovaný sám.

V podaném odvolání obhájce obžalovaného, Mgr. Michal Zelený, namítá, že napadený rozsudek obsahuje dva okruhy vad spadající pod ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu a ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu.

Podstatné vady řízení spatřuje jednak ve vnitřních rozporech tzv. prvního okruhu důkazů (jak jej označuje v odůvodnění rozsudku soud I. stupně) a ve výhradách, jakým způsobem se soud I. stupně vypořádal s námitkami obhajoby.

Namítá, že rozsudek obsahuje rozpory mezi obsahem odůvodnění a obsahem protokolů o hlavních líčeních, neboť soud I. stupně nepřesně uvádí v odůvodnění, že svědci či znalci měli uvést jiné skutečnosti před soudem, kteréž skutečnosti však jednoznačně nevyplývají z protokolů o hlavních líčeních.

Dále namítá rozpory mezi obsahem výpovědi svědků v přípravném řízení a obsahem výpovědi svědků před soudem, kdy má za to, že ve výpovědích jsou jisté odlišnosti, které soud I. stupně v rozsudku nehodnotí, respektive vůbec nezmiňuje.

Dále obhajoba namítá rozpory mezi obsahem tzv. klientských karet XXXXX ve vazbě na svědecké výpovědi v přípravném řízení a především svědecké výpovědi před soudem. Obhajoba má dále výhrady k tomu, jakým způsobem se soud vypořádal s námitkami obhajoby, když namítá, že nelze připustit, aby se soud I. stupně vypořádal s námitkami způsobem odkazujícím na odbornou literaturu a statistické údaje. Je nepřipustné, aby nalézací soud své závěry stavěl na pravděpodobnosti či údajné analogii. Nalézací soud se tak nesnažil zjistit skutkový stav věci, neboť nepravdivým je závěr soudu, že k rozhodnutí o vině obžalovaného postačují důkazy shromážděné do 17. 5. 2013 včetně. Obžalovaný namísto důsledné aplikace zásady in dubio pro reo zjistil, že soud uvěřil pouze tzv. prvotnímu prameni důkazů. V tomto zjištění obhajoba spatřuje porušení základní zásady trestního řízení zakotvenou v ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu.

Obhajoba dále vznáší námitky týkající se pravdivosti a správnosti tzv. karet klientů občanského sdružení XXXXX a v tomto směru polemizuje se závěry soudu I. stupně ohledně těchto důkazů.

Obhájce dále namítá nesprávnost posudku zpracovaného soudní znalkyní dr. Blankou Spíškovou, namítá nedostatek specializace této znalkyně, namítá též, že vyšetřovatelka, Mgr. R. U. nebyla proškolená k výslechu osob mladších 15 let.

Dále obhajoba poukazuje na výpověď svědka P.V. a rozpor mezi jeho výpovědí a úředním záznamem policejního orgánu ze dne 15. 5. 2013, což dle názoru obhajoby oslabuje věrohodnost výpovědi tohoto svědka. Obhajoba namítá, že ostatně věrohodnost svědectví pracovníků XXXXX je narušena jejich ohlášením na údajné zneužívání druhé, již dospělé dcery klienta, P., kdy trestní oznámení bylo podáno sociálním odborem MÚ XXXXX na základě oznámení XXXXX, přičemž tento údaj se následně ukázal nepravdivým.

Vady rozsudku spočívající v nejasnosti a neúplnosti skutkových zjištění obhajoba spatřuje pak v následujících oblastech:

Prvně má výhrady k porušení zásady volného hodnocení důkazů, kterou shledává v nezákonnosti poučení svědkyně nezl. P.Ch. a v nezákonnosti opomenutí důkazů předložených obhajobou, předložených soudu jako listinné důkazy.

Obhajoba poukazuje na to, že nelze mít za to, že nezletilá P.Ch. byla řádně poučena zcela úměrně jejímu věku. Má za to, že takové odůvodnění je zcela v rozporu s příslušnými předpisy trestního práva. Namítá, že soud I. stupně jako podpůrný argument používá fakt, že u výslechu nezletilé, včetně jejího poučení, byl přítomen obhájce klienta, který neměl naprosto žádnou připomínku. K tomu obhajoba namítá, že účast obhájce nemá být, ani nemůže být zárukou zákonnosti. Navíc obhájce před započítáním samotné výpovědi nezletilé nabytí dojmu, že vadné

poučení nezletilé způsobí procesní nepoužitelnost této výpovědi, ať nezletilá sdělí cokoli. Pokud by vznesl námitku vadného poučení, pak vyšetřovatelka by se snažila toto napravit, „dokud by obhájce nebyl spokojen“. V případě pak, že by obhájce nechal proběhnout celý výslech a závěrem nadiktoval do protokolu námitku či připomínku týkající se vadného poučení, pak policejní orgán by úkon zopakoval od samého začátku. Obhájce dále poukazuje na tvrzení obžalovaného, jeho manželky i obou dcer, kteří hovořili o ovlivnění výpovědi nezletilé před tímto výslechem, rozhovorem nezletilé před samotným započítím výslechu s vyšetřující komisárkou, dále poukazuje na absenci monologové části výslechu nezletilé, cituje část výslechu vyšetřovatelky R.U. z hlavního líčení 1. 10. 2014 ohledně toho, zda zjišťovala či nikoli pochopení poučení u nezletilé a má za to, že i toto svědčí o nepřipustnosti celého důkazu výpovědi nezletilé dne 17. 5. 2013.

Obhajoba dále považuje za zcela zásadní opomenutí důkazů předložených obhajobou, jako je např. žákovská knížka nezletilé, z níž vyplývá, že po úrazu hlavy na lyžařském kursu byla opakovaně doma a nechodila do školy, dále z níž vyplývá třídní důtka, kterou obdržela nezletilá a která dle názoru obhajoby svědčí o schopnosti nezletilé podat účelovou lež.

Za další opomenutý důkaz pak považuje obhajoba úřední záznam policejního orgánu o telefonickém hovoru s P.V. ze dne 15. 5. 2013.

Vnitřní rozpory rozsudku spatřuje obhajoba v jeho nelogičnosti, kdy v odůvodnění je poukazováno na skutkové závěry, které dle názoru obhajoby soud dovozuje nikoli z faktů zjištěných v průběhu dokazování, ale z logických úvah, přičemž obhajoba má za to, že tyto závěry mohou být i opačné. Obhajoba tím má na mysli vývody, které nemají oporu v provedeném dokazování.

Třetí vadou rozsudku je pak zmínka soudu o společenské nebezpečnosti, když soud společenskou nebezpečnost posuzoval dle kritérií platných toliko do 31. 12. 2009, nikoli však v době rozhodování.

Dále obhajoba brojí proti výroku o trestu, kdy trest v trvání 30 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání čtyř let, považuje za nepřiměřeně přísný. Poukazuje na rok a půl probíhající trestní řízení, poukazuje na jeho dopad na rodinu obžalovaného, zejména pak na nezletilou poškozenou. V tomto směru pak obhajoba má za to, že se jedná o týrání nezletilé nespravedlivým systémem, přičemž v této souvislosti poukazuje na závěry znalců dr. Fiedlera, dr. Tesaře, dr. Vignatiové, Mgr. Kolaříka, doc. dr. Zvěřiny Csc., kdy má za to, že ačkoli soud nepřijal jejich závěry a zjištění, s důvody tohoto nepřijetí se adekvátně v napadeném rozsudku nevyrovnal.

Vzhledem k tomu, že obhajoba považuje uložený trest za nezákonný ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, domáhá se zrušení napadeného rozsudku, neboť má za to, že soud I. stupně měl přihlédnout k chování pachatele po činu, neboť obžalovaný konal úkony směřující k urovnání vztahů v rodině. Uložení zkušební doby v delší míře v důsledku absence sebereflexe obžalovaného pak obhajoba považuje za trestněprávně irelevantní úvahu ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 trestního zákoníku.

Závěrem obhájce Mgr. Zelený se domáhá zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a), b), e), d) trestního řádu, zproštění obžalovaného podle § 226 písm. a) trestního řádu, případně vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu projednání.

Druhý z obhájců obžalovaného, JUDr. Nett, v písemném odvolání především namítá rozdíl v popisu skutku mezi obžalobou a rozsudkem, kdy v obžalobě je tvrzeno, že k jednání došlo nejméně v jednom případě, v rozsudku bylo uvedeno, že k jednání obžalovaného došlo ve dvou případech, přičemž má za to, že z důkazů provedených u hlavního líčení nevyplývá, že by k jednání ve dvou případech mělo docházet. Z odůvodnění rozsudku navíc není zřejmé, z jakých důkazů soud vycházel, když takto skutkovou větu proti obžalobě upravil.

Obhajoba dále namítá, že soud I. stupně zcela pominul skutečnost sdělenou svědky P.V. a P.D., kteří uvedli, že E.Ch. vyjádřila domněnku, že by mohlo jít o výmysl ze strany nezletilé, či že si nemyslí, že by manžel byl schopen dceru obtěžovat. Ohledně výpovědí svědků V. a P. D. obhajoba namítá, že navíc se nejedná o osoby, které by byly primárním pramenem důkazů, neboť tito svědci pouze reprodukovali informace získané od dalších osob. Poukazuje na sdělení XXXXX, potažmo E.P., v trestním oznámení podaném na obžalovaného, kde bylo uvedeno, že zneužíval i starší dceru P.Ch., což byla zjevně nepravdivá skutečnost a obhajoba se proto důvodně domnívá, že nepravdivé skutečnosti mohou být uvedené i ve výsleších P.V. a P. D.. Obhajoba dále namítá, že soud I. stupně se nevypořádal s výpovědí nezletilé poškozené P.Ch., učiněné v hlavním líčení, kterou následně cituje. Poukazuje na okolnosti týkající se obsahu poučení nezl. P.Ch. při výslechu konaném 17. 5. 2013 v přípravném řízení, která v průběhu hlavního líčení se vyjadřovala, jakým způsobem ona sama subjektivně porozuměla obsahu daného poučení. Poukazuje na to, že P.Ch. nebyla před výslechem dotázána na zdravotní stav, a to ani za situace, kdy dle obhajoby bylo prokázáno, že utrpěla v předchozím měsíci úraz hlavy a byla pod medikací diazepam. Polemizuje se závěry soudu I. stupně ohledně hodnocení výpovědi nezletilé P.Ch. ze dne 17. 5. 2013, kdy dle názoru obhajoby tato výpověď vzbuzuje pochybnosti o tom, že nezletilá popisovanou událost skutečně prožila. Výslech totiž neobsahuje jednoznačné odpovědi, neboť svědkyně na otázky vyšetřovatelky reaguje přitakáváním „hm“. Vyšetřovatelka navíc nesdělila nezletilé, co se rozumí pod pojmem „masturbace“, neověřila si, zda je tento pojem 14leté dívce znám, což vedlo k tomu, že nezl. P.Ch. odpovídala na dotazy vyšetřovatelky zcela nelogicky, např. na dotaz, jak se při masturbaci otec choval, odpověděla: „Choval se normálně,“ když dle obhajoby se jedná o obecně známou skutečnost, že při sexuálním vzrušení osoba se normálně nechová, chová se přiměřeně tomuto stavu. Obhajoba proto namítá nezákonnost výslechu nezl. P.Ch., konaného dne 17. 5. 2013.

Dále obhájce poukazuje na celou řadu důkazů provedených soudem I. stupně, zejména na výpověď svědkyně P. Ch., E. Ch., kdy cituje části jejich výpovědi z hlavního líčení a má za to, že soud s těmito výpověďmi se nevypořádal, nevypořádal se s rozpory mezi těmito výpověďmi a výpověďmi svědků V. a P. D.. Dále namítá, že soud I. stupně pominul tvrzení T., která s nezletilou P. hovořila a která se vyjadřovala k obsahu předmětného hovoru a vztahům v rodině Ch..

Obhajoba dále namítá, že soud I. stupně zcela pominul závěry znalců dr. Tesaře, dr. Fiedlera, pominul závěry sdělené dr. Marií Vignatiovou, pominul skutečnosti sdělené Z.K., kteří se vyjadřují ke lži P.Ch., jejím následkům, dále k závěrům vztahujícím se k psychologickým kritériím věrohodnosti, když znovu poukazuje na výpověď nezl. P.Ch. při hlavním líčení i na její písemná prohlášení adresovaná státním orgánům účastným v trestním řízení a dalším. Namítá, že ačkoli v napadeném rozsudku je opakovaně konstatováno, že znalci se nemohou vyjadřovat k otázce specifické věrohodnosti svědka a k posuzování věrohodnosti

jednotlivých výpovědí, soud nelogicky v návaznosti na toto konstatování akceptuje znalecký posudek MUDr. Spíškové, která se rovněž ke specifické věrohodnosti nezletilé vyjadřuje. Soud zjevně nerozlišuje pojem pravdivost a věrohodnost, kdy obhajoba poukazuje na to, že i nevěrohodný svědek může vypovídat pravdivě a naopak. Obhajoba tudíž uzavírá, že napadený rozsudek trpí podstatnými vadami řízení spočívajícími v procesních vadách a dále vadami ohledně nejasnosti a neúplnosti skutkových zjištění.

Obhájce poukazuje na to, že soud dle jeho názoru porušil čl. 12 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť nevěnoval patřičnou pozornost skutečnostem uvedeným ve výslechu nezl. P.Ch. ze dne 17. 5. 2013 s ohledem k věku této osoby a její mentální úrovni. Dle názoru obhajoby svědkyně vypovídala tak, že to vzbuzuje pochybnosti o tom, zda popisovanou událost skutečně prožila. Obhajoba znovu poukazuje na nejednoznačné odpovědi typu „hm“.

Obhajoba poukazuje na rozhodnutí II.ÚS 3765/11, kdy má za to, že došlo ze strany soudu k nerespektování autonomní vůle nezletilé, což představuje porušení jejího základního práva garantovaného v čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Obhájce JUDr. Nett též namítá, že soud nedostal povinnosti své rozhodnutí adekvátně, racionálně a logicky odůvodnit, rozhodnutí vykazuje extrémní nesoulad mezi právními závěry, provedenými důkazy a z nich vyvozenými skutkovými závěry. Má za to, že došlo k porušení zásady ochrany jednotlivce před svévolnými zásahy orgánů veřejné moci, a proto navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil podle § 258 trestního řádu a podle § 259 trestního řádu obžalovaného s přihlédnutím k § 226 písm. a) trestního řádu obžaloby zprostil, případně věc vrátil podle § 259 odst. 2 trestního řádu soudu I. stupně k dalšímu projednání.

Obžalovaný P.Ch. ve svém písemném odvolání namítá, že v rozsudku zjištěný skutek nemá oporu v provedeném dokazování, výsledek hodnocení důkazů neodpovídá zákonu, neboť soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesu účastníků nevyplývaly, ani jinak nevyšly v řízení najevo. Soud pominul rozhodné skutečnosti a v hodnocení důkazů z hlediska závažnosti, pravdivosti a věrohodnosti je logický rozpor. Celý postup uplatněný soudem vykazuje známky svévole a systémového týrání dítěte i celé rodiny. Trestní řízení se, dle názoru obžalovaného, neřídilo požadavkem na nejvyšší možný stupeň jistoty, který je možno od lidského poznání požadovat. Byla porušena zásada zákazu deformace důkazů a princip presumpce nevin. Poukazuje na hodnocení důkazů soudem I. stupně, kdy namítá, že soud by neměl nahradit odborný názor znalců vlastním laickým názorem při posouzení klíčové jediné výpovědi dítěte. Povinnost posoudit věrohodnost výpovědi totiž, dle názoru obžalovaného, mají pouze pedopsychologové, přičemž soud v tomto směru poukazuje na závěry dr. Fiedlera, dr. Tesaře, dr. Vignatiové, Mgr. Kolaříka a Mgr. T.. Poukazuje na neúměrnou délku trvání trestního řízení, sedm hlavních líčení, nevyslyšení nezletilé přes množství jejích osobních žádostí, což svědčí o nerespektování zájmu dítěte. Poukazuje na námitky uplatněné již svými obhájci k výslechu ze dne 17. 5. 2013. Hodnotí jednotlivé důkazy ze svého pohledu, polemizuje se závěry soudu I. stupně.

V doplnění odvolání proti rozsudku ze dne 23. 3. 2015 obžalovaný znovu poukazuje na vady ve výslechu nezletilé poškozené, jenž proběhl 17. 5. 2013, a má za to, že s těmito se soud I. stupně nevypořádal. Znovu namítá absenci monologové části výpovědi nezletilé během tohoto výslechu. Namítá, že otázky, které byly nezletilé pokládány, naváděly nezletilou k předpokládané výpovědi. Namítá, že chybí popis skutku, což znemožňovalo nezletilé

rozmyslet si odpověď na možnost využít svého práva výpověď odepřít. Chybí poučení o významu svědecké výpovědi z hlediska obecného zájmu. Obžalovaný dále namítá, že soud I. stupně porušil trestní řád, když nerozhodl o přehrání důkazu DVD s předmětným výsledkem ze dne 17. 5. 2013 usnesením, tím spíše, že nezletilá poškozená zásadně s využitím důkazu nesouhlasila, navíc obžalovaný poukazuje, že došlo k porušení práva obviněného, který neměl možnost před tímto výsledkem nezletilé dne 17. 5. 2013 se poradit se svým obhájcem. Obžalovaný znovu poukazuje na vadné poučení o právu odepřít výpověď a poukazuje na výpověď nezletilé v průběhu hlavního líčení, z níž vyplynulo, že poučení nerozuměla. Znovu poukazuje na to, že vyšetřovatelka neproověřila zdravotní stav nezletilé a poukazuje na absenci poučení nezletilé podle § 100 odst. 1 trestního řádu. Poukazuje na to, že nezletilé nebyla poskytnuta možnost využít jejího konkrétního právního zástupce a navíc jí nebylo sděleno, že z jejího výsledku dne 17. 5. 2013 bude pořizováno zvukově obrazový záznam. Vyšetřovatelka vyslyšající nezletilou nebyla speciálně proškolenou osobou. Tato pochybení zakládají dle názoru obžalovaného nezákonnost výsledku provedeného dne 17. 5. 2013. Obžalovaný dále polemizuje s hodnocením obou výpovědí nezletilé soudem I. stupně a namítá, že dle jeho názoru rozsudek je založen na nepravdách, polopravdách, opomenutí skoro všech důkazů a logických vývodů svědčících ve prospěch obžalovaného. Poukazuje na to, že soud neprovedl jako důkazy všechny dopisy nezletilé Ch., které zasílala soudu, domáhá se provedení v rámci odvolacího řízení de facto všech důkazů, které byly provedeny před soudem I. stupně, dále se domáhá provedení důkazů, které nebyly provedeny v hlavním líčení, a to čtení úředního záznamu policie ze dne 15. 5. 2013 z telefonického rozhovoru s V., žádosti o zrušení předběžného opatření a doplnění této žádosti a provedení důkazu výsledkem P. Ch., zejména odpověďmi na otázky, které byly položeny obžalovaným v průběhu hlavního líčení dne 9. 4. 2014 a které nebyly připuštěny předsedou senátu, avšak obhajoba je považuje za velmi důležité. Dále se domáhá provedení důkazů nových, a to vyjádření Mgr. T. z 28. 1. 2015 k aktuálnímu psychickému stavu rodiny Ch., vyjádření praktického lékaře z 2. 3. 2015 ke zdravotnímu stavu jednotlivých členů rodiny Ch., protokolu o ústním jednání ze dne 9. 3. 2015 sepsaného na odd. péče o dítě, sociálního odboru Městského úřadu XXXXX a výsledku soudního znalce dr. Tesáře.

V rámci veřejného zasedání obhájce obžalovaného, Mgr. Zelený, odkázal na písemné vyhotovení podaného odvolání, přičemž důvody stručně zopakoval a ústně odvolání doplnil. Zopakoval své námitky vztahující se ke sdružení XXXXX a informacím, které získal soud výsledkem pracovníků tohoto sdružení, kdy má za to, že listiny předložené sdružením XXXXX a výpověď pracovníků nelze považovat za prvotní důkazy, neboť tyto informace získávalo sdružení XXXXX od rodiny obžalovaného. Jak manželka, tak i obě dcery vysvětlily před soudem důvody, proč na XXXXX šly. Vyjádřily i politování nad tím, že záležitost řešily tímto způsobem. V této souvislosti obhájce poukazuje na listiny, které jsou součástí spisu OSPOD, ještě před zahájením trestního stíhání, zejména úřední záznam ze dne 16. 5. Dále namítl, že opatrovník nebyl osobou práva znalou tak, aby byl schopen hájit zájmy poškozeného, zájmy poškozeného je totiž schopen hájit zmocněnec. Předložil řadu listin, jejichž provedení jako důkazů se domáhal, a to z části fotokopii spisu č. 1. 75, 77, 78, 80, 418, dále poučení poškozené adresované opatrovníci, předvolání poškozené P.Ch., vyrozumění o možnosti prostudovat spis adresovaný P. Ch., vyrozumění o podání obžaloby, vyrozumění poškozeného o hlavním líčení 10. 3. 2014, 11. 6. 2014, 1. 10. 2014, vyrozumění zákonného zástupce mladistvého o hlavním líčení konaném 6. 11. 2014, jakož i vyrozumění o jednání odvolacího soudu na den 12. 3. 2015 s tím, že se jedná o kopie ze spisu OSPOD, s tím, že předmětné listiny byly doručeny na

Městský úřad XXXXX, avšak poškozená nebyla o nich dále informována, stejně tak, jak nebyla vyzkoušena o jednání odvolacího soudu 30. 4. 2015. Namítl, že ani rozsudek nebyl nezletilé poškozené doručen. Namítl, že nezletilá poškozená už má autonomní vůli, je schopna sama jednat a vystupovat, na což opakovaně upozorňoval jak OSPOD, tak soud, avšak na to nebylo reagováno.

Dále namítl, že soud I. stupně zamítl provedení důkazu záznamem o výslechu P. Ch. ze dne 16. 5. 2013 s odkazem na to, že se jedná o procesně nepoužitelný důkaz před zahájením trestního stíhání a odmítl v průběhu hlavního líčení pokládat svědkyni P. Ch. dotazy vztahující se k předmětnému výslechu a provádění dokazování v tomto smyslu. Namítl též, že rozhodnutím Okresního státního zastupitelství Brno – venkov došlo k omezení práv rodičů vůči nezletilé poškozené, což považuje za nezákonné, avšak soud I. stupně v rozsudku s touto otázkou se zcela nevypořádal.

V průběhu veřejného zasedání pak obhájce Mgr. Zelený navrhl, aby odvolací soud doplnil dokazování jednak těmito výše uvedenými listinami, které předložil, jednak zopakováním důkazů, které již provedl soud I. stupně a též doplnil dokazování čtením listin, které spis obsahuje, avšak které soud I. stupně neprovedl. Takto navrhl doplnění dokazování

- čtením vyjádření Mgr. T. z 28. 5. 2015,
- čtením vyjádření praktického lékaře z 2. 3. 2015,
- čtením protokolu o ústním jednání z 9. 3. 2015 na OSPOD XXXXX,
- výslechem soudního znalce dr. Tesaře, s tím, že toto lze nahradit čtením výpovědi dr. Fiedlera, která byla obsáhlejší a specializací to odpovídá spíše dr. Fiedlerovi, nežli dr. Tesařovi,
- čtením podání samotné poškozené, a to včetně příloh, tzn. informace týkající se čestných prohlášení, zprávy z obce a další
- čtením úředního záznamu policie o telefonickém rozhovoru s V. z 15.5.,
- čtením žádosti o zrušení předběžného opatření,
- čtením doplnění žádosti o zrušení předběžného opatření,
- provedením důkazu odpovědi na otázku P. Ch. položené obžalovaným v hlavním líčení 9.4., které byly předsedou senátu zamítnuty,

Dále navrhl znovuprovedení důkazů před odvolacím soudem, a to:

- výslechem nezl. Ch.
- výslechem Bc. P. Ch.,
- výslechem E. Ch.,
- výslechem J.T.,
- výslechem znalkyně dr. Vignatiové, event. čtením její výpovědi a znaleckého posudku,
- výslechem znalce dr. Fiedlera, event. čtením výpovědi a znaleckého posudku,
- výslechem K.,
- výslechem znalce dr. Fiedlera, event. čtením znaleckého posudku,
- výslechem K.,
- výslechem K.,
- provedením listinných důkazů, a to znaleckého posudku vypracovaného dr. Fiedlerem a dr. Tesařem,
- provedením znaleckého posudku vypracovaného dr. Vignatiovou včetně dodatku,
- provedením znaleckého posudku vypracovaného Mgr. Kolaříkem,
- provedením znaleckého posudku vypracovaného dr. Zvěřinou,
- čtením nálezů dr. T.,
- čtením vyjádření starosty obce XXXXX z 6.5.2013,

- čtením protokolu o ústním jednání z 9.5.2013 na MÚ XXXXX,
 - čtením zprávy o zdravotním stavu z 21.5.2013,
 - čtením zdravotních záznamů nezl. Ch. u dr. S.,
 - čtením lékařské zprávy dr. L. z 31.5.2013,
 - čtením čestného prohlášení dr. H.V. z 30.9.2013,
 - čtením vyjádření M.Z. z 21.10.2013,
 - čtením vyjádření prarodičů nezl. J. a M.K. z 11.10.2013,
 - čtením žádosti poškozené o zavedení výkonu dohledu ze 17.12.2013,
 - čtením dopisů od P. Ch.,
 - čtením dopisů E. Ch. a Ch. včetně čestných prohlášení a stížnosti na XXXXX,
 - čtením dopisu E. Ch. a Ch. z 1.10.2014,
 - čtením podání soudu od E. Ch., nezl. P. a P. Ch.,
 - čtením dopisů E. Ch.,
 - čtením veškerých písemných vyjádření nezl. P.Ch., která jsou součástí trestního spisu, včetně odvolání k rozsudku,
 - čtením vyjádření obce XXXXX, vyjádření U., vyjádření K., které zaslala P.Ch. soudu,
 - čtením listiny Žádost o pomoc při zastavení týrání dítěte ze dne 9. 3. 2015,
 - čtením vyjádření M.K.,
- a dále obhájce požádal o doplnění dokazování čtením již výše zmíněných listin, které předložil u veřejného zasedání.

Obžalovaný v rámci veřejného zasedání odkázal na všechna písemná podání, která v rámci odvolacího soudu předložil, namítl, že napadený rozsudek obsahuje nepravdy, polopravdy a lži, potlačující jeho základní práva. Znovu poukázal na výslech nezletilé poškozené u hlavního líčení s tím, že zde vysvětlila, proč si věc vymyslela, a požádal, aby její písemná podání adresovaná soudu byla součástí obhajoby v rámci odvolacího řízení. Namítl podjatost soudu I. stupně, vzápětí, po poradě s obhájcem, od námítky podjatosti ustoupil s tím, že ji nyní nepodává. Shodně s obhájcem namítl, že nezletilá poškozená nebyla informována o průběhu trestního řízení, nebyl jí doručován rozsudek, ustanovení opatrovnice nezletilé považuje za zcela nezákonné. Má za to, že byla porušena práva nezletilé poškozené již od 16. 5. 2013, kdy jí opatrovnice byla ustanovena, a následně jí bylo znemožněno mít svého právního zástupce, neboť má za to, že kdyby dcera právního zástupce od 16. 5. 2013 měla, tak by to nedopadlo tak, jak to dopadlo, když má za to, že byla ovlivněna při své výpovědi 17. 5. a nerozuměla právu odepřít výpověď. Poškozená tak během předmetné výpovědi 17. 5. 2013 nebyla řádně poučena, nebyl vznesen dotaz na její zdravotní stav, neměla možnost před výslechem se poradit se svým právním zástupcem, nerozuměla poučení, nebylo jí sděleno, že bude pořizován zvukově obrazový záznam. Dále obžalovaný brojí proti rozhodnutí Okresního státního zastupitelství Brno – venkov, jímž byl zakázán styk nezletilé poškozené s obžalovaným.

Závěrem obhajoba navrhl, aby odvolací soud zrušil rozsudek soudu I. stupně a rozhodl o zproštění po provedení podstatných důkazů obhajobou navržených.

Intervenující státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně v rámci veřejného zasedání projevil souhlas se skutkovými a právními závěry soudu I. stupně, neztotožnil se s odvolacími námítkami odvolatele, s tím, že tyto v podstatě opakují argumenty, které zazněly v rámci nalézacího řízení, směřují do hodnocení důkazů soudem I. stupně, jenž ve svém

rozsudku vysvětlil, proč určitému okruhu důkazů uvěřil, proč určitému okruhu důkazů neuvěřil a vypořádal se i s procesními námitkami obhajoby. Má za to, že vina byla v rámci řízení spolehlivě prokázána a trest, jenž byl uložen na spodní hranici zákonné trestní sazby, nepovažuje za nepřiměřeně přísný. Státní zástupce tak navrhl, aby podané odvolání obžalovaného bylo podle § 256 trestního řádu zamítnuto jako nedůvodné.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací na podkladě podaného odvolání podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, by odvolací soud přihlédl, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Na základě tohoto postupu soud dospěl k závěru, že je nutno rozhodnout tak, jak uvedeno ve výroku tohoto usnesení, s tím, že současně poznamenává, že neshledal nevytýkané vady, které měly vliv na správnost výroku napadeného rozsudku.

Pokud se týká řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, v tomto nebyly zjištěny takové podstatné vady, jak má na mysli ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, tedy vady spočívající v porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby.

Obžalovaný sice jak sám, tak prostřednictvím svých obhájců v odvolacích námitkách poukazuje na to, že ze strany soudu I. stupně mělo dojít k porušení jeho práva na spravedlivý proces zejména tím, že dle názoru obhajoby výslech nezletilé P.Ch., provedený dne 17. 5. 2013, byl proveden v rozporu s trestním řádem, dále tím, že došlo k rozdílu v popisu skutku mezi obžalobou a rozsudkem a dále tím, že nebyly provedeny důkazy navrhované obhajobou, zejména listinné důkazy. Odvolací soud však těmto námitkám nepřisvědčil.

Předně nutno konstatovat, že výslech nezletilé poškozené byl proveden po zahájení trestního stíhání proti obviněnému a sdělení obvinění, přičemž jeho obsah byl zaznamenán na DVD a následně byl proveden jeho písemný přepis. Z protokolu o výslechu nezletilé poškozené (č. l. 64-65) vyplývá, že výslechu nezletilé byli přítomni obhájce obžalovaného, opatrovnice nezletilé, státní zástupce i psycholog. Předmětnému výslechu nezletilé předcházelo zahájení trestního stíhání ze dne 16. 5. 2013, doručené obviněnému i jemu obhájci dne 17. 5. 2013, kdy obhajobu obžalovaného převzal na základě obžalovaným podepsané plné moci již dne 15. 5. 2013 Mgr. Michal Zelený, což oznámil dne 17. 5. 2013 vyšetřovatelce. Dále předmětnému výslechu předcházelo ustanovení nezletilé P. Ch. k výkonu jejích práv poškozené opatrovnice M.P., pracovnice odboru sociálních věcí OSPOD Městského úřadu XXXXX. Podezřelý P.Ch. byl pak zadržen dne 15. 5. 2013 v 09:30 hodin a propuštěn ze zadržení dne 17. 5. 2013 v 09:15 hodin.

Co se týče samotného výslechu nezletilé poškozené, tak ten probíhal dne 17. 5. 2013 od 08:18 hodin do 09:10 hodin, přičemž o jeho konání byla dne 16. 5. 2013 vyrozuměna matka nezletilé. DVD s obrazovým záznamem výslechu bylo v průběhu hlavního líčení provedeno řádně jako důkaz, přičemž je zřejmé, že na DVD není zaznamenán pouze samotný výslech nezletilé, ale celý průběh úkonu včetně chování nezletilé i vyšetřovatelky před samotným výslechem, přičemž tento záznam vyvrací námitku o ovlivnění nezletilé před výslechem.

Co se týče samotného výslechu nezletilé poškozené a námitek k němu se vztahujícím, pak se jedná de facto o opakovanou námitku obhajoby, uplatněnou již před soudem I. stupně. Odvolací

soud se se závěry soudu I. stupně v tomto směru zcela ztotožňuje, kdy je nucen konstatovat, že nezletilá poškozená P.Ch. (nar. XXXXX) byla v jeho průběhu řádně a zcela úměrně jejímu věku poučena. Obsah tohoto poučení, jakož i reakce nezletilé jsou patrné z obrazového záznamu o průběhu výslechu nezletilé poškozené (založen na č. l. 73). Odvolací soud opakovaně předmětný obrazový záznam shlédl, neboť k němu jsou vztahovány i další námitky ze strany obhajoby. Z předmětného obrazového záznamu je zřejmé, že vyšetřovatelka poučila nezletilou adekvátně jejímu věku, přičemž je zřejmé, že obsah tohoto poučení v podobě modifikované pro výslech nezletilé obsahuje náležitosti ustanovení § 100 i § 101 trestního řádu. Stěží tudíž lze předpokládat, že nezletilá by byla poučována tak, jako osoba dospělá přesnými formulacemi či citacemi těchto ustanovení trestního řádu. Nicméně z předmětného poučení je nepochybné, že nezletilá byla poučena o tom, čeho se týká předmět výslechu, byla poučena o tom, že pokud se rozhodne vypovídat ve vztahu k otci, je povinna vypovídat pravdu, nic nevymýšlet, nezamlčovat, nelhat. Byla též poučena o tom, že je jejím právem neypovídat, pokud by způsobila problémy sobě, otci či příbuzným. Byla dotázána, zda tomu poučení rozumí, či případně, zda se chce na něco zeptat. Z obrazového záznamu je patrné, že nezletilá poškozená P.Ch. na tento poslední dotaz vyšetřovatelky přikyvuje, že poučení rozuměla s citoslovcem „hm“ a dodává: „Dobrý.“ Na následující dotaz, zda tedy bude vypovídat, uvádí: „Jo,“ a opět přikyvuje. Pokud se týká námitek vztahujících se na absenci dotazu na zdravotní stav nezletilé, stěží lze předpokládat, že tato by byla schopna se k věci adekvátně vyjádřit, ostatně zákonná zástupkyně, která byla o výslechu uvědoměna, žádné zdravotní problémy u nezletilé neavizovala, kdy lze důvodně předpokládat, že v případě, že na takovéto by byla vyšetřovatelka upozorněna, neopomněla by je do protokolu zaznamenat, případně by se na ně nezletilá přímo dotázala. Ostatně z celého záznamu není patrné, že by nezletilá viditelně zdravotními problémy trpěla, takovéto zdravotní problémy pak nebyly prokázány ani v průběhu dokazování. K námitkám obhajoby, že svědkyně na otázky vyšetřovatelky reaguje přitakáváním „hm“, rovněž nelze přisvědčit. Z obrazového záznamu je patrné, že tyto odpovědi nezletilé jsou doprovázeny přikyvováním hlavou, je z nich jednoznačně patrné, že se jedná o přitakávání, ostatně toto jednání nezletilé samotná obhajoba takto označuje. Obdobně v případě negace nezletilá odpovídá „ee“ a kroutí přitom hlavou. Jednoznačně tedy lze rozpoznat, zda se jedná o přitakávání či negaci v odpovědi. Pokud jde o námitku, že vyšetřovatelka nesdělila nezletilé, co se rozumí pod pojmem „masturbace“, pak ani tomuto nelze přisvědčit, neboť vyšetřovatelka znalost tohoto pojmu u nezletilé v průběhu výslechu si ověřila.

V návaznosti na tyto námitky vztahující se k výslechu nezletilé vyznívá i další námitka vztahující se k údajnému nezákonnému přibrání opatrovníka. V této souvislosti nutno poukázat na to, že poškozená je osobou nezletilou, vůči níž trestné činnosti se měl dopustit její otec. V tomto konkrétním případě tudíž reálně hrozil střed zájmů mezi rodiči a jejich nezletilou dcerou. Byť rodiče nezletilé poškozené P.Ch. nebyli omezeni ve způsobilosti k právním úkonům ani v rodičovských právech, již ze samotné povahy věci nemohli v trestním řízení uplatňovat práva nezletilé poškozené jako její zákonní zástupci. Z tohoto důvodu usnesením Okresního státního zastupitelství Brno – venkov ze dne 14. 5. 2013 nezletilý byl ustanoven státním zástupcem k výkonu práv poškozené opatrovník zcela v souladu s ustanovením § 45 odst. 2 trestního řádu. Není pochyb o tom, že pokud opatrovníkem nezletilé poškozené byla ustanovena M.P., pracovnice orgánu sociálně právní ochrany dětí Městského úřadu XXXXX, tak v tomto směru se jednalo o rozhodnutí zcela zákonné, zajišťující plné uplatnění práv poškozené v trestním řízení. Ze spisového materiálu pak nevyplývají žádné skutečnosti, z nichž by bylo patrné, že tato opatrovnice vykonávala tuto funkci, již byla pověřena, nezákonným

způsobem, naopak je zřejmé, že vystupovala v souladu se zájmy nezletilé poškozené a plnila povinnosti opatrovníka tak, jak to trestní řád k výkonu práv poškozeného nařizuje, neboť je zřejmé, že se řádně zúčastňovala úkonů trestního řízení, jménem nezletilé poškozené využila ustanovení § 43 odst. 3 trestního řádu a další. Odvolací soud tudíž dospěl k závěru, že opatrovnice byla ustanovena nezletilé poškozené zcela v souladu se zákonem, neboť je zjevné, že práva poškozeného dítěte nemohl zastupovat jeho zákonný zástupce – otec, jenž trestné činnosti se měl dopustit, proti němuž bylo vedeno trestní stíhání a v tomto případě nemohl práva poškozeného dítěte vykonávat ani druhý rodič vzhledem k možnosti středu zájmů mezi rodiči a dítětem. Vzhledem k tomu, že poškozená pak byla osobou nezletilou, zcela na místě veškeré písemnosti orgánů činných v trestním řízení včetně rozsudku soudu I. stupně a vyrozumění o konání hlavních líčení či veřejného zasedání byly zasílány opatrovnici. Pokud se týká námitky v tom směru, že nezletilá nemohla mít v průběhu trestního řízení zmocněnce, pak nutno poukázat na to, že k vykonávání práv poškozeného není oprávněna osoba, kterou by takto zmocnila sama nezletilá poškozená, k vykonávání práv poškozeného není oprávněná osoba, kterou by tímto zmocnili zákonní zástupci nezletilé poškozené, pokud v jejich případě by mohlo dojít ke střetu zájmů mezi rodiči a dítětem. Nebylo tak porušením zákona, pokud v průběhu trestního řízení nevykonával práva poškozené zmocněnec pověřený k zastupování nezletilé poškozené její matkou, neboť takového zmocněnce by mohl pověřit výkonem práv poškozené toliko řádně ustanovený opatrovník, což se v daném případě nestalo. Odvolací soud tak uzavírá, že práva nezletilé poškozené v průběhu trestního řízení byla zcela zachována a byla bez pochyb zajišťována v plném rozsahu jí ustanovenou opatrovnici.

V návaznosti na výše zmiňovaný výslech nezletilé ze dne 17. 5. 2013 pak nelze přisvědčit ani námitce obhajoby v tom směru, že tento by byl proveden nezpůsobilou vyšetřovatelkou. Rovněž v tomto případě se jedná o námitku vznesenou opakovaně, řešenou již soudem I. stupně v průběhu hlavního líčení dne 1. 10. 2014. Vyšetřovatelka vyslechnutá jako svědkyně přesvědčivým způsobem vysvětlila, jakým způsobem provádí výslechy nezletilých, jakým způsobem poučuje nezletilé, jak vysvětluje, čeho se věc týká, vysvětlila, jak v případě nezletilých probíhá tzv. monologová část výslechu, vysvětlila i jakým způsobem proběhl celý výslech a její výpověď zcela koresponduje s obrazovým záznamem výslechu nezletilé P.Ch.. Z tohoto obrazového záznamu je pak zřejmé, že výslech nezletilé probíhal zcela standardním způsobem a ničím se nevyvíjel z ostatních výslechů prováděných s nezletilci tohoto věku. Otázky, které vyšetřovatelka nezletilé poškozené kladla, byly citlivě formulované, nebyly návodné, nebyly nikterak vynucovány, vyšetřovatelka s nezletilou navázala přirozený kontakt a ponechala nezletilé dostatek prostoru k tomu, aby, pokud sama chtěla, se mohla k věci vyjádřit. Výslech byl proveden zcela zákonným způsobem. Pokud obhajoba namítá, že nezletilá nebyla schopna pochopit význam slova „masturbace“, pak ani s tímto se nelze ztotožnit, neboť slovo „masturbace“ použila jako první nezletilá poškozená, uvedla, že obžalovaný chtěl masturbovat, řekl jí to, udělala mu to rukou, zcela zasvěceně hovořila o tom, že při masturbaci vznikne sperma. Právě z předmětného obrazového záznamu je tedy zřejmé, že vyšetřovatelka výslech vedla zcela profesionálně a námitky v tomto směru odvolací soud považoval tudíž rovněž za nedůvodné.

Odvolací soud tedy uzavřel, že veškeré námitky obhajoby vztahující se k údajnému procesnímu pochybení předcházejícímu rozsudku, spočívajícímu v nezákonnosti výslechu, v nezákonnosti přibrání opatrovníka, nezákonnosti provedení výslechu vyšetřovatelkou způsobem, jakým byl proveden, považoval za nedůvodné.

Dále obhajoba poukazovala v odvolacích námitkách na to, že ze strany soudu I. stupně mělo dojít k porušení práva na spravedlivý proces tím, že mezi popisem skutku, jak byl uveden v obžalobě, a popisem skutku, jak byl uveden ve výroku napadeného rozsudku, jímž obžalovaný byl uznán vinným, jsou podstatné rozdíly. Odvolací soud konstatuje, že ani tuto námitku není možno považovat za důvodnou. Je zřejmé, že mezi sdělením obvinění, obžalobou a výrokiem napadeného rozsudku je zachována tzv. totožnost skutku. Pokud v popisu skutku ve výroku rozsudku jsou pak uvedeny oproti podané obžalobě či sdělení obvinění rozdíly, pak jedná se o promítnutí skutkových zjištění soudu I. stupně do popisu skutku při naprostém zachování totožnosti skutku. Soud I. stupně na stranách 46 a 47 odůvodnění napadeného rozsudku pak podrobně rozvádí, z jakého důvodu oproti podané obžalobě popis skutku pozměnil, přičemž odvolací soud se s těmito důvody zcela ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje. Pokud tedy obhajoba namítá, že obžalovaný byl odsouzen pro odlišný skutek, než byl uveden v obžalobě, nelze této jeho výhradě přisvědčit. Pojem skutek trestní řád ani trestní zákoník blíže nedefinují a neuvádí výslovně ani to, co se pod pojmem totožnosti skutku rozumí. Vymezení pojmu skutku je tedy ponecháno teorii práva hmotného, procesního a soudní praxi. Podstatu skutku tvoří jednání pachatele a následek tímto jednáním způsobený, který je relevantní z hlediska trestního práva. Jako skutek je taková událost vymezená v příslušném aktu orgánu činného v trestním řízení, tedy v usnesení o zahájení trestního stíhání, v obžalobě či v rozsudku. Skutkem v trestním řízení je souhrn skutkových okolností popsanych v těchto aktech. Podstatu skutku tvoří jednání pachatele, kterým se rozumí projevy vůle pachatele ve vnějším světě, pokud jsou zahrnuty zaviněním a jen jednáním může být způsoben následek významný pro trestní právo. Totožnost skutku v poměru obžaloba a rozsudek je zachována vedle naprosté shody jednání a následku dle závěru teorie i praxe též tehdy, je-li dána shoda alespoň v jednání při rozdílném následku nebo shoda v následku při rozdílném jednání, ale rovněž i tehdy, je-li jednání nebo následek, případně obojí shodné alespoň částečně za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu. V předmětné trestní věci je dle závěrů odvolacího soudu totožnost skutku zachována v částečné totožnosti jednání obžalovaného a následku. Odvolací soud proto zastává názor, že napadeným rozsudkem nedošlo k tomu, že by soud I. stupně rozhodl o jiném skutku, než byla podána obžaloba, pouze se změnil náhled na podkladě toho, co bylo z dokazování po zahájení trestního stíhání zjištěno a soudem I. stupně vyhodnoceno. V žádném případě tak nedošlo ke zkrácení práva obžalovaného na jeho obhajobu, jak se odvolatel domnívá. Odvolací soud tudíž ani této odvolací námitce nepřisvědčil.

Pokud obžalovaný poukazuje na to, že ze strany soudu I. stupně mělo dojít k porušení práva na spravedlivý proces a na obhajobu, nebyly provedeny listinné důkazy navrhované obhajobou, přičemž tyto nebyly blíže specifikovány, pak ani této námitce nelze přisvědčit. Ze spisového materiálu je zřejmé, že obžalovaný podal celou řadu návrhů na provedení důkazů v průběhu hlavního líčení (č. l. 1010-1011), mezi jinými návrhy na čtení řady dopisů E. Ch., P. Ch., P.Ch. a řady listin nemajících vztahu přímého k projednávané trestné činnosti. Mezi jinými se domáhá čtení jako listinných důkazů znaleckých posudků znalců, kteří již v průběhu hlavního líčení byli opakovaně vyslýcháni a čtení rozsáhlé korespondence mezi rodinou obžalovaného, jeho příbuznými a různými institucemi včetně soudu. Je zřejmé, že větší část požadovaných listin byla v průběhu hlavního líčení dne 1. 10. 2014 přečtena (č. l. 1070-1071), kdy je zřejmé, že byly čteny listiny v přímém vztahu s projednávanou trestnou činností.

Obhajoba pak dotázána, zda činí další návrhy na doplnění dokazování, tak neučinila (č. l. 1071) a poté, co dokazování bylo ještě z podnětu obhajoby doplněno, soud v průběhu hlavního líčení dne 6. 11. 2014 přečetl listiny další (č. l. 1130), přičemž obhajoba dotázána po proběhnuvším hlavním líčení nečinila dalších návrhů na doplnění dokazování (č. l. 1145). Nelze tudíž přisvědčit námitce obhajoby v tom směru, že by soud opomenul důkazy předložené obhajobou jako důkazy listinné. Pokud se pak obhajoba domáhá čtení úředních záznamů policejních orgánů, pak zcela na místě soud I. stupně nepřipustil čtení těchto listin, neboť se jedná o pomocné materiály policejního orgánu procesně zcela nepoužitelné co do jejich obsahu, zejména vztahující se k rozhovorům policejních orgánů se svědky. Pokud pak odvolatel namítal porušení práva na obhajobu ze strany soudu I. stupně tím, že tento nepřehrál ani nepřčetl výpověď svědkyně P. Ch. ze dne 16. 5. 2013 (zaznamenanou ve spise na DVD a přepsanou následně policejní vyšetřovatelkou) a nepřipustil v průběhu výslechu svědkyně otázku směřující k obsahu tohoto výslechu, pak nutno konstatovat, že předmětný výslech je procesně zcela nepoužitelným, konal se před zahájením trestního stíhání, potažmo sdělení obvinění obžalovanému. Provedení těchto výslechů ať v jejich obrazové či listinné podobě či následně provedení výslechu svědkyně v tomto směru by naopak odporovalo trestnímu řádu, a pokud by soud k takovýmto nezákonně provedeným důkazům přihlížel, jednalo by se o vadu spočívající v porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Rovněž těmto námitkám tedy odvolací soud nepřisvědčil a konstatuje, že v řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebyly zjištěny takové vady, které by spočívaly v porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby.

Z hlediska ustálení skutkového stavu je patrné, že soud I. stupně provedl veškeré důkazy potřebné k tomu, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho meritorní rozhodnutí (§ 2 odst. 5 trestního řádu). V tomto směru soud I. stupně hodnotil provedené důkazy na základě pečlivého uvážení všech okolností případu, a to jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu (§ 2 odst. 6 trestního řádu). Nevytrhával tedy jednotlivé důkazy z kontextu provedeného dokazování, naopak přihlížel ke vzájemným vazbám a souvislostem. Odůvodnění napadeného rozsudku stran zásadních skutkových zjištění odpovídá ustanovení § 125 trestního řádu, kdy soud I. stupně podrobně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a zejména, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporovaly. V tomto směru lze proto na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku odkázat.

Odvolací soud nemá pochybnosti o tom, že se skutek tak, jak je uveden ve výroku napadeného rozsudku, jímž byl obžalovaný Ing. P.Ch. uznán vinným, stal.

Pokud se týká dalších námitek, které obžalovaný uplatnil v rámci podaného odvolání, je třeba konstatovat, že obžalovaný v podstatě opakuje obhajobu, kterou uplatnil před soudem I. stupně, přičemž tyto námitky směřují zejména do hodnocení důkazů, jak tomu soud I. stupně učinil. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že hodnocení důkazů je výlučně právem soudu I. stupně, když v tomto směru je třeba odkázat na ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, dle kterého z hlediska změny nebo doplnění skutkových zjištění může odvolací soud přihlížet jen k těm důkazům, které byly provedeny ve veřejném zasedání před odvolacím soudem, tyto důkazy hodnotit v návaznosti na důkazy provedené nalézacím soudem v hlavním líčení a je přitom vázán hodnocením těchto důkazů ze strany nalézacího soudu, s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud ve veřejném zasedání provedl. Z uvedeného vyplývá, že odvolací soud

v tomto konkrétním případě byl vázán hodnocením důkazů provedeným nalézacím soudem, přičemž zdůrazňuje, že způsob vyhodnocení důkazů nalézacím soudem považuje za logický a vnitřně konzistentní. Lze tedy uzavřít, že nalézací soud, pokud jde o ustálení skutkového děje, tak učinil na základě úplného a řádně provedeného dokazování a v rámci svých úvah se důsledně a správně vypořádal i s obhajobou obžalovaného. Jak již výše uvedeno, další námitky obžalovaného směřovaly proti vyhodnocení provedených důkazů, a to zejména v tom směru, že dle něho nebyla prokázána jeho vina. Pokud jde o konkrétní námitky, které odvolatel v jednotlivých odvoláních uplatnil, pak odvolací soud zjistil následující.

Námitkám vztahujícím se k údajným rozporům mezi obsahem odůvodnění rozsudku a obsahem protokolu o hlavním líčení odvolací soud nemohl přisvědčit. Je totiž zřejmé, že odůvodnění napadeného rozsudku zahrnuje podstatný obsah důkazů, které v průběhu hlavních líčení, jak vyplývá z protokolů o hlavním líčení, byly provedeny. Výpovědi svědků či znalců jsou zestručněny, nicméně podstatný obsah i těchto je v odůvodnění rozsudku obsažen.

Odvolací soud též nepřisvědčil námitce, že jsou dány rozpory mezi obsahem výpovědi svědků v přípravném řízení a před soudem, s tím, že ve výpovědích jsou odlišnosti, které soud I. stupně nehodnotí. S touto námitkou se nelze ztotožnit, neboť je nepochybné, že podstata výpovědi svědků, kteří v přípravném řízení vypovídali a vypovídali znovu před soudem, zůstala nedotčena, a pokud svědci v průběhu hlavního líčení se odchýlili v detailech, pak se jednalo o nepodstatné odchylky, se kterými soud I. stupně se vypořádal.

Námitka obhajoby vztahující se k údajným rozporům mezi obsahem klientských karet XXXXX ve vazbě na svědecké výpovědi v přípravném řízení a zejména svědecké výpovědi před soudem I. stupně rovněž tak neobstojí. Nejedná se ostatně o námitku novou. S touto námitkou se již soud I. stupně vypořádal v napadeném rozsudku, kdy k záznamům v kartách klientů krizového centra XXXXX v průběhu hlavního líčení byli vyslechnuti jako svědci E.P., P.V., svědkyně P.D., přičemž právě svědci P.D. a P.V. potvrdil pravost a správnost záznamů v tzv. klientských kartách XXXXX. S otázkou jejich věrohodnosti se soud I. stupně vypořádal na stranách 19-23 napadeného rozsudku, kdy ostatně se vypořádal i s námitkami obhajoby vztahujícími se k pravdivosti a správnosti karet klientů. Nad rámec tohoto nutno poukázat na to, že byť předmětné karty byly generovány z počítače až 16. 5. 2013, nedošlo, jak plyne z výpovědi výše uvedených svědků, ke změnám v jejich podstatném obsahu. Ostatně lze se ztotožnit i se závěrem soudu I. stupně, že věrohodnost předmětných záznamů v kartách klientů a následně věrohodnost výpovědi svědků D. a V. podporují i vlastní kroky členů rodiny Ch. poté, co informace o možném pohlavním zneužívání vyšla najevo, jak podrobně rozebírá soud I. stupně na stranách 20-23 odůvodnění, na které odvolací soud pro stručnost zcela odkazuje a s nímž se ztotožňuje.

Pokud obhajoba namítá, že do předmětných karet bylo dodatečně zasahováno, pak toto tvrzení vyvrací, respektive vysvětluje svědkyně E. P., jež v průběhu hlavního líčení vypověděla, že v kartách klientů tak, jak byly zaznamenány pracovníky XXXXX, prováděla opravy písarských chyb, případně mazala vulgarity. Z výpovědi této svědkyně vyplývá, že zásahy tedy v žádném případě nesměřovaly do obsahu předmětných záznamů, což ostatně by bylo zcela nelogické a ničím neodůvodněné. Tato svědkyně ostatně vysvětlila, že veškeré záznamy XXXXX jsou vedeny v počítači a z počítače byly generovány vskutku až dne 16. 5. 2013 do písemné podoby na žádost orgánů činných v trestním řízení. K námitce, že členové rodiny Ch. popírají obsah záznamů v předmětných kartách se soud I. stupně rovněž věnoval a podrobně vysvětlil, proč tomuto tvrzení neuvěřil, když ostatně nutno přisvědčit jeho závěrům, neboť v případě zaměstnanců XXXXX není zřejmý jediný důvod, proč by obsah karet měli měnit, když sami na věci nebyli nikterak zainteresováni a nelogickým se jeví tvrzení obhajoby, že by do karet bylo

dodatečně dopisováno či upravováno v tom směru, aby v nich byly zachyceny neexistující tvrzení členů rodiny Ch., kteří naopak sami se na XXXXX od počátku obrátili.

Další námitka obhajoby, která ostatně rovněž byla uplatněna již v průběhu řízení před soudem I. stupně, je námitka ohledně specializace soudní znalkyně PhDr. Spíškové, která nemá specializaci na psychologii nezletilých dětí a též námitka na odborné proškolení vyšetřovatelky U. Odvolací soud konstatuje, že v případě znalkyně PhDr. Blanky Spíškové je z protokolu o jejím výslechu zřejmé, že ačkoli není zapsaná v seznamu znalců v oboru dětská psychologie, tak má atestaci z dětské psychologie a dlouhodobě s dětmi od 15. do 18. let pracovala v pedagogicko-psychologické poradně. Odvolací soud konstatuje, že není vyloučeno, aby tedy znalkyně zpracovala znalecký posudek na nezletilou poškozenou, kdy navíc nutno dodat, že obligatorní zkoumání dětským psychologem je povinen soud provést pouze u vyšetření duševního stavu mladistvých, jak plyne z ustanovení § 58 odst. 1 zákona č. 218/2003 o soudnictví ve věcech mládeže. Pokud se týče vyšetřovatelky R.U., pak i zde odvolací soud odkazuje na obrazový záznam výslechu nezletilé, z něhož je patrné, že vyšetřovatelka výslech nezletilé prováděla velmi citlivě, se zjevnou snahou co nejvíce ochránit osobnost nezletilé a nutno dodat, že způsob provádění tohoto výslechu se ničím nelišil od způsobu provádění výslechu nezletilých poškozených v jiných trestních věcech. Navíc není zákonem upraveno, aby výsledky nezletilých mohly provádět toliko odborně proškolené osoby.

Další námitky odvolatele směřují k tomu, že soud I. stupně se nevypořádal s rozporem mezi úředním záznamem policejního orgánu ze dne 15. 5. 2013, jenž obsahuje záznam o telefonickém hovoru mezi svědkem V. a Policií ČR a výpovědí svědka V., kterou učinil v hlavním líčení, kde svědek uvedl, že si musel karty klientů pročíst a před výslechem si připomenout, což dle obhajoby svědčí o nevěrohodnosti výpovědi svědka V.. Ani s tímto tvrzením odvolací soud se neztotožnil. Jednak nutno poukázat na to, že úřední záznam z 15. 5. 2013 je pouze poznámkou vyšetřovatelky o obsahu telefonického hovoru, nikoli záznamem o výpovědi svědka, jednak v průběhu výslechu svědek dostatečným způsobem popsal průběh konzultace na XXXXX i sdělení nezletilé P.Ch., které učinila v průběhu konzultace.

Co se týče námitek ohledně věrohodnosti svědeckví pracovníků XXXXX, která dle názoru obhajoby byla narušena oznámením na údajné zneužívání druhé, již dospělé dcery obžalovaného, P., které vyústilo v podání trestního oznámení, pak ani tomu nebylo možno přisvědčit. Z výpovědi E. P. vyplývá, že aniž sama se zúčastnila pohovoru s kýmkoli z rodiny Ch., hovořila se sociální pracovníci D.K., které sdělila z vlastní iniciativy, že snad obě dcery paní Ch. měly být obžalovaným zneužívány. Z výpovědi svědků P. D. a P. V. pak vyplývá, že se jednalo o vlastní iniciativu P., ostatně písemné oznámení XXXXX OSPODU je označeno jako plnění oznamovací povinnosti v případě sexuálního zneužívání nezletilé P.Ch. ze strany jejího otce, pana Ch. Tento dokument obsahuje pouze sdělení, že z konzultace s E.Ch. vyplynulo, že další dvě příbuzné mají s obtěžováním ze strany obžalovaného nějakou zkušenost, kteréž sdělení zcela odpovídá informacím, které v rámci konzultace E.Ch. sdělila, což potvrdili jak V., tak svědkyně D. a což koresponduje se záznamem z karty klienta.

Pokud obhajoba též namítá opomenutí důkazů předložených obhajobou, a to konkrétně žákovské knížky nezletilé, z níž vyplývá, že po úrazu hlavy na lyžařském kursu byla nezletilá opakovaně doma a nechodila do školy, přičemž žákovská knížka obsahuje též důtku, pak nutno konstatovat, že otázkou úrazu hlavy nezletilé poškozené soud I. stupně se zabýval, jak patrné z odůvodnění rozsudku na straně 32, na něž odvolací soud rovněž pro stručnost zcela odkazuje,

kdy nelze přehlédnout, že k otázce následků úrazu, respektive ovlivnění svědkyně vlivem úrazu se zabývaly i znalkyně PhDr. Spíšková, MUDr. Šejnohová a též Mgr. T..

Pokud obhajoba spatřuje vnitřní rozpory rozsudku v nelogismu, které dle jejího názoru spatřuje v hodnocení důkazů soudem I. stupně, jenž zároveň při svých úvahách poukazuje na odbornou literaturu, pak ani s tímto odvolací soud se neztotožnil. Naopak úvahy soudu I. stupně vztahující se k hodnocení důkazů se jeví logickými, vnitřně konzistentními, přičemž soud I. stupně své logické vývody doplňuje i odkazy na odbornou literaturu vztahující se k projednávané trestné činnosti. V žádném případě nelze přisvědčit námitce obhajoby, že rozhodnutí o vině by bylo postavené právě pouze na závěrech odborné literatury, naopak soud I. stupně rozhodnutí o vině obžalovaného opírá o logické hodnocení důkazů a poukazem na literaturu pouze své závěry doplňuje a objasňuje.

Co se týče ostatních námitek uplatněných v podaných odvoláních, pak jedná se o polemiku v hodnocení výpovědí jednotlivých svědků P. V., P. D., E. P., P. Ch., E. Ch., nezl. P.Ch., kdy obhajoba nabízí vlastní interpretaci hodnocení výpovědí těchto svědků a polemizuje se závěry, které v tomto směru učinil soud I. stupně.

Dále odvolatelé namítají, že soud I. stupně zcela pominul závěry uvedené Dr. Vladimírem Tesařem a Dr. Vladimírem Fiedlerem ve znaleckém posudku, pominul závěry sdělené znalkyní Dr. Marií Vignatiovou, pominul závěry Mgr. Zdeňka Kovaříka a dle názoru odvolatele nelogicky akceptoval znalecký posudek Dr. Špíškové. Těmto námitkám rovněž odvolací soud nepřisvědčil. Naopak z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že znaleckými posudky podanými předmětnými znalci se soud I. stupně pečlivě zabýval, jak patrně na stranách 33-37, potažmo až č. 1. 44, kdy velmi podrobně zaujímá stanovisko k jednotlivým znaleckým posudkům a v návaznosti na ně se zabývá otázkou věrohodnosti nezletilé P., respektive věrohodnosti jejích výpovědí učiněných jednak v přípravném řízení, jednak u hlavního líčení. V této souvislosti soud I. stupně důsledně se vypořádává se změnami výpovědí nezletilé poškozené a tvrzeními jednotlivých znalců či svědkyně Mgr. T., vztahujícími se ke změnám výpovědí nezletilé. Zcela na místě soud I. stupně poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ČR III.ÚS 299/06 ve vztahu k hodnocení jednotlivých znaleckých posudků, zcela na místě poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR R33/1981, R12/1987 či usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 6 Tdo 1389/2012, jakož i usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 2 To 9/2005, z nichž je zřejmé, že znalcům nepřísluší hodnocení důkazů, naopak znalecký posudek je důkazem, jenž nepožívá žádné větší důkazní síly. Nelze přisvědčit, že soud I. stupně by se s jednotlivými znaleckými posudky či vyjádřením svědkyně Mgr. T. nevypořádal, naopak tyto posudky či vyjádření T., neboť tato nemá znalecké oprávnění, podrobuje podrobnému hodnocení v kontextu s ostatními provedenými důkazy. S otázkou věrohodnosti nezletilé se pak vypořádává nikoli toliko na základě předmětných posudků či vyjádření, nýbrž též po zhodnocení důkazů dalších, přičemž se zabývá i motivem změny výpovědi nezletilé poškozené, změnou postoje nezletilé Ch., která své výpovědi z přípravného řízení či tvrzení učiněná na XXXXX v průběhu hlavního líčení odvolala a své závěry v tomto směru pečlivě odůvodňuje.

Další námitky odvolatele směřují k údajné nezákonnosti předběžného opatření, jímž obžalovanému byl zakázán styk s nezletilou poškozenou. Ze spisového materiálu je zřejmé, že k tomuto opatření bylo přistoupeno jako k opatření nahrazujícímu důvody koluzní vazby u

obžalovaného, bylo vydáno zcela zákonným způsobem, následně v průběhu hlavního líčení dne 11. 6. 2014 došlo k jeho zrušení. Otázkou je, zda toto předběžné opatření naplnilo svůj účel, neboť jak z vyjádření nezletilé poškozené, tak i z vyjádření její matky E. Ch. a ostatně i ze zmínek, které v průběhu hlavního líčení uvedl obžalovaný, je zřejmé, že tento přinejmenším v období tzv. noci kostelů v kontaktu s nezletilou byl, setkal se s ní, hovořil s ní o meritu trestné činnosti, která mu byla kladena za vinu, nicméně z námitky obsažené v podaném odvolání není zřejmé, jaké konkrétní pochybení v tomto směru je vytýkáno ve vztahu k meritu věci, proto odvolací soud blíže se touto námitkou obhajoby nezabýval.

Odvolací soud tudíž námitky vztahující se k otázce ustálení skutkového děje, obsažené ve všech třech odvoláních (obou obhájců i samotného obžalovaného), které ostatně částečně se ve všech odvoláních opakují, považoval za nedůvodné a tyto zamítl. Dospěl k závěru, že soud I. stupně na základě provedeného dokazování dostatečným způsobem objasnil rozhodné okolnosti vztahující se k otázce ustálení skutkového děje. Důvodně tak neuvěřil obhajobě obžalovaného, neboť tato nemá v provedeném dokazování oporu. Naopak je zcela vyvrácena výpověď nezletilé poškozené P.Ch.z přípravného řízení, která koresponduje s výpověďmi svědků V., P. D., jakož i se záznamy na klientských kartách XXXXX. Zcela podrobně vysvětlil, proč neuvěřil změněné výpovědi nezletilé poškozené uplatněné v průběhu hlavního líčení, logickým a přesvědčivým způsobem zhodnotil i důkazy další, které ho vedly k rozhodnutí o vině obžalovaného. Správně tak ustálil skutková zjištění spočívající v tom, že obžalovaný od blíže nezjištěné doby, zřejmě od roku 2007 do přesně nezjištěné roku 2011 v místě trvalého bydliště bez použití násilí nejméně ve dvou případech osahával v oblasti rozkroku přes oblečení i na holém těle svou dceru, nezl. P.Ch., kdy po ní nejméně v dvou případech chtěl i to, aby ho sexuálně uspokojila třením penisu její rukou, což nezl. P.Ch. učinila, nicméně ke svému orgasmu se dopracoval sám. Tato skutková zjištění mají oporu v provedeném dokazování.

Pokud obžalovaný v rámci podaného odvolání požadoval znovu provedení celé řady důkazů, které již provedl v hlavním líčení soud I. stupně, jak je výše zmíněno, případně provedení důkazů zcela nových či důkazů, které v průběhu hlavního líčení nebyly provedeny, ač je spis obsahoval tak, jak jsou podrobně uvedeny výše, tak tento návrh obhajoby na provedení všech těchto důkazů odvolací soud neakceptoval. Pokud se jedná o návrh na provedení v odvolacím řízení výsledků nezletilé P.Ch., Bc. P. Ch., E. Ch., Mgr. J. T., tak nutno konstatovat, že tyto již byly v průběhu hlavního líčení dostatečným způsobem vyslechnuty jako svědkyně. Stejně tak velmi podrobně byli vyslechnuti a podali znalecké posudky znalci Dr. Vignatiová, Dr. Fiedler a Mgr. Zdeněk Kolařík, jejichž nového slyšení se obhajoba též domáhá. Provádět výsledky těchto svědků či znalců znovu tak shledal odvolací soud zcela nadbytečným. Stejně nadbytečným shledal návrh na provedení listinných důkazů znaleckým posudkem Dr. Fiedlera, který v průběhu hlavního líčení Dr. Fiedlerem byl osobně podán, znaleckým posudkem Dr. Vignatiové, rovněž byl podán v hlavním líčení, jakož i znaleckým posudkem Mgr. Kolaříka, jenž rovněž jej v hlavním líčení podal osobně. Co se týče znaleckého posudku doc. Dr. Zvěřiny, tak ten v průběhu hlavního líčení byl se souhlasem stran již čten. Stejně tak v průběhu hlavního líčení byly provedeny jako listiny vyjádření Mgr. J. T., vyjádření starosty obce XXXXX, zdravotní záznamy praktického dětského lékaře na nezletilou P.Ch. i zdravotní záznamy dr. S., vztahující se k téže poškozené, byly čteny lékařské zprávy L., vyjádření J. a M.K., protokoly o ústním jednání na Městském úřadu XXXXX ze dne 9. 5. 2013, jakož i řada dalších důkazů, které již v průběhu hlavního líčení byly provedeny a jejichž čtení se obhajoba v odvolacím řízení domáhala. Znovu provádění těchto důkazů odvolací soud považoval za zcela

nadbytečné, když v průběhu hlavního líčení byly provedeny řádným, zcela procesním způsobem. Pokud se týká návrhu na provedení důkazů nových, a to výslechem soudního znalce Dr. Tesaře, pak nutno konstatovat, že Dr. Tesař podal znalecký posudek společně s Dr. Fiedlerem, na jeho závěrech se shodli a znalecký posudek byl podán v průběhu hlavního líčení Dr. Fiedlerem, takže odvolací soud neshledal důvod druhého ze znalců, Dr. Tesaře, v průběhu veřejného zasedání vyslýchat. Návrh na doplnění dokazování čtením vyjádření Mgr. T. k aktuálnímu psychickému stavu rodiny Ch., návrh na čtení vyjádření praktického lékaře k aktuálnímu zdravotnímu stavu členů rodiny Ch., jakož i protokol o jednání proběhnuvším 9. 3. 2015 na Městském úřadě XXXXX považoval odvolací soud za zcela nadbytečné. Co se týče návrhu na provedení důkazu úředním záznamem Policie ČR z 15. 5. 2013 z telefonického rozhovoru s V., pak provádění tohoto důkazu odvolací soud považoval za nedůvodné, neboť V. v průběhu hlavního líčení byl osobně vyslechnut a jak již bylo zmiňováno, předmětný úřední záznam je pouhou poznámkou vyšetřovatelky, nikoli záznamem o výpovědi svědka. Za nadbytečné a nemající přímého vztahu k meritu věci pak považoval odvolací soud návrhy na doplnění dokazování čtením žádostí o zrušení předběžného opatření či doplnění těchto žádostí, neboť tyto nemají přímý vztah k meritu věci. Co se týče pak návrhu na provedení důkazu výslechem P. Ch., vztahujícímu se k průběhu výslechu P. Ch. před sdělením obvinění, pak touto otázkou se odvolací soud již výše zabýval a provedení důkazu, jenž byl opatřen před sdělením obvinění, považuje odvolací soud i nadále za nezákonné, nemající oporu v trestním řádu, přičemž provedení výslechu P. Ch., vztahujícího se k obsahu tohoto procesně nepoužitelného důkazu, považuje odvolací soud za pokus o obcházení zákona a tudíž ani tomuto návrhu na doplnění dokazování nevyhověl. Nevyhověl ani čtení listin předložených nově obhajobou, výše specifikovaných, neboť i tyto považoval za nadbytečné. Návrhy obhajoby na doplnění dokazování tudíž odvolací soud v rámci veřejného zasedání, s poukazem na výše uvedené, zamítl.

Odvolací soud uzavřel, že rozhodnutí soudu I. stupně ve vztahu k ustálení skutkových závěrů považuje za správné. Soud I. stupně nepochybil proto ani v právních závěrech, jestliže jednání obžalovaného uvedené ve výroku napadeného rozsudku podřadil pod skutkovou podstatu zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 trestního zákoníku, když je zřejmé, že znaky právě tohoto zločinu obžalovaný jak po objektivní, tak po subjektivní stránce naplnil. Správně soud I. stupně dospěl k závěru, že obžalovaný jednal zaviněně ve formě přímého úmyslu, když je nepochybné, že obžalovaný se tohoto jednání dopustil v úmyslu dosáhnout svého pohlavního uspokojení.

Pochybení nebylo zjištěno ani ve výroku napadeného rozsudku o uloženém trestu a neobstojí námitky obhajoby ani v tomto směru. Odvolací soud shledal, že soud I. stupně při svých úvahách o druhu a výměře trestu dostatečným způsobem uvedl všechny okolnosti charakterizující stupeň škodlivosti jednání obžalovaného, vzal v úvahu polehčující okolnosti, jimiž jsou dosavadní trestní a přestupková bezúhonnost, vzal v úvahu, že škodlivost jednání obžalovaného není zvyšována způsobem provedení činu ani jeho následky. Přihlédl i k době, která uplynula od spáchání činu, přičemž přitěžujících okolností neshledal. Pokud po zhodnocení všech okolností spáchané trestné činnosti, zvážení její škodlivosti pro společnost (nesprávně 1x uváděné v odůvodnění rozsudku soudem I. stupně terminologii společenská nebezpečnost), jakož i skutečnosti vztahujících se k osobě obžalovaného, dospěl soud I. stupně k závěru, že na obžalovaného postačí působit trestem odnětí svobody při dolní hranici zákonné trestní sazby § 187 odst. 2 trestního zákoníku a uložil obžalovanému, jenž byl ohrožen trestem

odnětí svobody v rozpětí od dvou do deseti let, trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, jehož výkon pak odložil na zkušební dobu v trvání 4 let, pak takto uložený trest se jeví přiměřeným k závažnosti posuzované trestné činnosti a osobě obžalovaného. Byť obhajoba namítá v podaném odvolání, že uložený trest považuje za nepřiměřeně přísný a namítá, že obžalovaný byl zásadním způsobem potrestán délkou trestního řízení, pak této námitce rovněž odvolací soud nepřisvědčil. Je zřejmé, že soud I. stupně při svých úvahách vycházel zejména z ustanovení § 39 trestního zákoníku, pojednávajícího o stanovení druhu a výměry trestu, jakož i ustanovení § 41 trestního zákoníku a § 42 trestního zákoníku, jež se týkají polehčujících a přitěžujících okolností, zhodnotil osobu obžalovaného, jeho dosavadní beztrestnost, možnost nápravy i okolnosti celého případu. Trest odnětí svobody uložený při dolní hranici zákonné trestní sazby odvolací soud tudíž považuje za zákonný a adekvátní, respektující veškeré okolnosti mající vliv při ukládání trestu. Co se týče zkušební doby, tak odvolací soud konstatuje, že soud I. stupně dal obžalovanému možnost prokázat, že jeho jednání bylo pouze mimořádným excesem z jinak řádného života a výkon uloženého trestu podmíněně odložil. Zkušební doba, která obžalovanému byla stanovena v trvání čtyř let, tedy v delší míře, zohlednila absenci sebereflexe ze strany obžalovaného nad spáchaným jednáním, kdy nutno poukázat na to, že v případě obžalovaného nebyla ani dána polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. n) trestního zákoníku, tedy upřímná lítost, která by byla vážně míněna a vyjadřovala by postoj obžalovaného tím spáchané trestné činnosti, kdy navíc předpokladem lítosti je doznání pachatele ke spáchanému trestnému činu. Obžalovaný však jednání nedoznal, jeho obhajoba byla provedeným dokazováním vyvrácena a postoj, jaký zaujal v průběhu trestního řízení, v dané celé věci neumožnil, aby mu byla přiznána tato polehčující okolnost a právě tento postoj obžalovaného nedostatek sebereflexe prokazuje. Odvolací soud se tedy ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, že právě tento nedostatek sebereflexe a lítosti ze strany obžalovaného neumožňuje, aby obžalovanému byl uložen trest jiného druhu či v jiné výměře. Pokud se týká námitky vztahující se k délce trestního řízení, kterou by obžalovaný již měl být potrestán dostatečně, pak ani této námitce nelze přisvědčit. Co se týče řízení přípravného, tak to probíhalo po zcela standardní dobu, pokud jde o řízení před soudem I. stupně, tak nelze přehlédnout, že ve věci bylo prováděno celkem 7 hlavních líčení, během nichž soud reagoval na návrhy obhajoby na doplnění dokazování, toto dokazování doplňoval, kdy nutno poukázat na to, že obhajoba návrhy na doplnění dokazování a jednotlivé důkazy předkládala postupně, často těsně před zahájením hlavního líčení či již v jeho průběhu (zejména znalecké posudky, kdy se dožadovala výslechu znalců) a soud obhajobě v tomto směru vyhověl. Je tedy zřejmé, že doba trvání řízení byla prodlužována právě ze strany obhajoby. Námitky vztahující se k výroku o trestu napadeného rozsudku považoval tedy odvolací soud za zcela nedůvodné.

Pochybení neshledal odvolací soud ani ve výroku o náhradě škody (jenž ostatně nebyl odvoláním obžalovaného napaden), když poškozenou nezletilou P.Ch., zastoupenou opatrovníkem, M.P., soud I. stupně odkázal s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Protože odvolací námitky obžalovaného neshledal odvolací soud důvodnými, nezbylo, než jeho odvolání podle § 256 trestního řádu zamítnout.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání **činí 10.000,- Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Krajský soud v Brně
dne 30. dubna 2015

JUDr. Halina Černá v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Koukalová